

TJ SOKOL ONDŘEJOV A ROK 2009

Rok 2009 byl pro nás opět plný sportu, radosti, smutku i štěstí. Podařilo se nám uspořádat většinu naplánovaných akcí, kterými jsme se snažili obohatit kulturní i sportovní život v naší obci. A doufám, že se nám to podařilo.

Jen krátce bych ráda připomněla v lednu pořádané lyžařské závody. Po nich následoval ples fotbalistů. Další měsíc jsme se veselili na maškarním plese a naše ratolesti si užily dětský karneval. Na jaře členové TJ Sokol upravovali sportovní areál – především volejbalový kurt, který se může díky získání finančních prostředků pyšnit novým oplocením. Jeho hrací sezónu otevřel volejbalový oddíl jarním turnajem dvojic. Následovaly Májové slavnosti. Ty snad nemusím připomínat. Máje mají v naší obci velikou tradici. A pak přišel červen... Den dětí v Ondřejově patří k velice úspěšným akcím. I letos si s námi přišlo zahrát a zasportovat okolo stovky dětí. Na fotbalovém hřišti se jednoho sobotního rána sešlo přes 35 žen, které si nenechaly ujít III. ročník olympiády. Nohejbalový turnaj se odehrál jako vždy poslední červnový víkend.

Během letních prázdnin jsme se připravovali na další sportovní akce. Tenisový oddíl pořádal v září turnaj zvaný Ondrcup. Po něm následovaly atletické závody předškoláků. Dále nás tento měsíc naše děti z kroužku SPV úspěšně reprezentovaly na Atletickém dni v Říčanech. Naším plánem bylo uspořádání olympiády pro starší děti. Ovšem říjnové počasí nám nepřálo, proto jsme ji odložili na jaro 2010. V listopadu jsme se soustředili na Mikulášskou nadílku, která nesmí pro naše děti chybět. Vánoční turnaj volejbalistů jsme přejmenovali na novoroční a tudíž jeho termín je až v lednu 2010.

Co říci závěrem. Děkuji všem sponzorům a institucím, které nás v loňském roce finančně podpořily, všem, kteří organizovali naše sportovní i kulturní akce. Děkuji členům hlavního výboru za jejich odvedenou práci. Děkuji Vám – našim příznivcům, že sportujete s námi.

Za TJ Sokol Ondřejov přeji všem čtenářům ondřejovských Ozvěn pevné zdraví, dobrou náladu, životní elán a optimismus a spoustu radosti z maličkostí.

Ivana Staňková

ATLETICKÝ ZÁVOD MEDVÍDKA PŮ

Letos se tento tradiční závod konal dne 26. 9. 2009. Bylo tak nádherné počasí, že jsme byli všichni nadmíru spokojeni při tak příjemném a teplém sluníčku, které nás hrálo. Přišlo si zasoutěžit přes 35 dětí, které si u vstupu mohly vybrat malou sladkost a každý malý návštěvník dostal startovní číslo. Na výběr byly 3 disciplíny.

PŘEKÁŽKOVÝ BĚH, který se měřil na čas, byl první disciplínou. Dětem se tento úkol moc líbil, poslušně stály za startovní čarou a vyčkávaly na znamení, aby mohly vyběhnout. Mohli jsme sledovat výraz v dětských tvářičkách, které bedlivě dávaly pozor, kdy mají právě odstartováno. Snažily se poctivě přeskočit všechny překážky a za povzbuzujícího pokřiku rodičů a ostatních fandících úspěšně doběhly do cíle, kde byly náležitě pochváleny a mohly být hrdy na svůj vteřinový čas.

HOD DO DÁLKY, kde si každá dětská ručička vzala tenisový míček a na několik pokusů se snažila hodit co nejdále, byl druhý. I když poslední pokus nebyl ten nejzdařilejší, počítal se samozřejmě ten, který měřil co nejvíce metrů a ten byl také zapsán na diplom každého malého účastníka, stejně jako všechny absolvované sportovní činnosti. Děti tak měly radost z toho, že se jim soutěžní úkol podařil, a nosily si diplomy s sebou nebo je svěřily do rukou svých rodičů.

SKOK DALEKÝ byl třetím a posledním sportovním úkolem. I zde se tvořila fronta malých závodníků, kteří s nadšením vybíhali z povoleného místa a stávali se tak velkými skokany.

Spravedlivým měřením se každému zapsal do diplomu ten

nejdelší skok a dívka byla tak rozradostněná, že se řadila zpět na start a skákala ještě několikrát za sebou.

I rodiče měli radost ze svých ratolestí, fotili si jejich poctivou snahu „být tím nejlepším“, jiní zase se smíchem natáčeli kamerou.

I zde na této dětské akci byly děti odměněny malými dárečky, které rozdával Medvídek Pů, a tak v krásném slunném dni malí závodníci zahnali žízeň, slupli sladkost, pyšnili se medailí a mohli si ještě zadovádět s létajícími talíři.

Arlett Sadílková

MIKULÁŠSKÁ 2009 V ONDŘEJOVĚ

Mikulášská nadílka měla i letos úspěch, přišlo 90 dětí.

Každý z těchto malých odvážlivců měl s sebou na cestu svůj krásný rozsvícený lampion a v takto početném houfu jsme se vydali od ondřejovské školy po stopách Mikuláše, Čerta i Anděla.

Pokud se dětičky pozorně rozhlížely kolem sebe, mohly při této večerní procházce zahlédnout Anděla se třpytivými křídly, ale také velkého blikajícího Čerta, který na ně vykukoval zpoza křoví.

Jakmile jsme se blížili k fotbalovému hřišti, nejedno dětské očičko zahlédlo malá blikající světélka, které označovala příchod k osvětlené „nebeské bráně“, cílovému místu.

Krátkým veršem, který zvládli i ti nejmenší, jsme zvolali na Mikuláše, který se nám opravdu ukázal i s Andělem a Čertem. Ten nebyl tak strašidelný.

Za krásnou básničku byly všechny dětské dušičky odměněny sladkým balíčkem, perníčky, lineckým cukrovím, teplým čajem...

A dospělí? Ty mohl zahrát svařáček nebo kávička.

Děkuji všem, kteří se podíleli na přípravě této dětské akce, kteří věnovali jak finanční, tak věcné dárky a pohoštění.

Velké poděkování patří všem přítomným za dobrovolný finanční příspěvek, který nás motivuje do dalších dětských her a zábav.

Pohodový nový rok 2010 přeje Arlett Sadílková

JAK JSEM SE STAL DEVÁČKEM

Nejdříve jsem se tohoto tématu obával, ale pak mi stačilo jen se zamyslet. Na život by se dalo pohlížet jako na dlouhou cestu vlakem, ze stanice do stanice s velmi dlouhým zpožděním..

Z první třídy si moc nepamatuji, snad jen to, že jsme se s klukama mohli rvát na koberci v umývárkách. Byla to skupina rozjívěných capartů. Ještě se nezačala rýsovat jakákoli hierarchie. S holkama jsem si toho moc neužil, nevíšal jsem si jich.

Do další zastávky, druhé třídy, jsme cestovali s paní učitelkou Snížkovou. Bylo to první skutečné seznámení s opravdovou školou. Postupem času se můj prospěch zrovna nezlepšoval, ba naopak, byl jsem na trojkách. Třetím ročníkem nás malé neřady provedla paní Kozáková. Když na naši bandu vylítla paní učitelka Vomáčková, která slibovala, že nás nahází jednoho po druhém do skleníku, bylo mi jasné, že s ní nejsou žádné žerty. Když nám na začátku čtvrtého ročníku pan ředitel oznámil novinu, že čtvrtou třídu povede paní učitelka Vratislava Vomáčková, přeběhl mi mráz po zádech. Zkušenost se skleníkem byla příliš čerstvá! Nicméně z paní „čelky“, jak jsme jí říkaly, se vyklubala na nás hodná (nevím jak na ostatní) žena. Připravující nás na tvrdou smršť učiva druhého stupně snažila se nacpat do našich chorých mozků něco z té hrozně češtiny.

Druhý stupeň, i přes naši pověst nejuřvanější třídy školy, nás přijal poměrně dobře. Můžeme si jej představit jako regionální stanici s možností přestupu. Mně samotnému příval nového učiva připadal jako osvěžující vlna. Pan učitel Řezba mě doučil scházející znalosti matiky, za což jsem mu nesmírně vděčný. Od pololetí šestky jsem už nebyl tím obtloustlým trojkařem, ale chlapcem s atletickou postavou - zásluha paní učitelky Škardové a s alespoň trochu schopným úsudkem a znalostmi. Na další zastávce bylo pozitivní odstartování projektu „Astronomie v pohledu staletí, astronomie dnes“, prostřednictvím kterého jsem navázal pro mě dnes velmi důležité vztahy.

V sedmé třídě jsme byla banda nevyčválaných spratků. Já také. Hodiny dějepisu jsem nebral vážně, to ostatně nikdo (aspoň jsme si odpočinuli). Usilujíc o nervy paní učitelky Fárníkové, později pana Litomiského, postupujeme do osmičky. Čekala nás osudná změna, jednak (aby toho nebylo málo) přidání chemie do repertoáru našich předmětů a změna naší učitelky fyziky Věry Hudcové. Její časté zvolání - ježkovy voči! mi v nynějších hodinách skutečně chybí. Odchod pana učitele Jermáře byl velikou škodou. A tak jsme „nafasovali“ paní učitelku Chaloupkovou. I když jsem měl pana Jer-

máře skutečně rád, výklad paní zástupkyně, kterou se stala, je pro mě srozumitelnější. Výsledky mých testů tomu však neodpovídají.

I přes určité neshody mezi mnou, učiteli, zaměstnanci školy a v neposlední řadě i spolužáky jsem se nakonec do poslední zastávky na trase „základka“ přece jen dostal. Musím říci, že žádné věci, ať už špatné nebo dobré nelituji, možná jedné či dvou... Každá zkušenost, kterou jsem na základní škole získal, mi bude v životě užitečná.

Jan Pangrác

JAK JE NA TOM NAŠE ZÁKLADNÍ ŠKOLA?

To je velice častá otázka, kterou kladou rodiče předškoláků zejména před zápisem dětí do I. třídy.

Už třetím rokem nabízíme veřejnosti nezávislé porovnání úrovně žáků 9. třídy naší školy s úrovní stejně starých žáků jiných škol.

Srovnávání provádí firma Scio formou písemného testování, které probíhá v celé republice. Testy se provádějí v českém jazyce, matematice, všeobecných studijních předpokladech a cizím jazyce. Každý žák, který se testů zúčastní, získá přehled o úrovni svého vzdělávání ve výše uvedených oblastech. V jeho osobní zprávě je srovnání jeho výsledků se všemi ostatními testovanými žáky. Zpráva obsahuje i doporučení, kam se s těmito znalostmi má student hlásit a co by se měl ještě doučit před přijímacími zkouškami.

Škola pak získá informace o svých žácích a podrobné výsledky jejich testů. Součástí vyhodnocení je i souhrnná zpráva testování 9. ročníků.

Naše výsledky v tomto testování jsou zatím vždy velmi dobré, tj. škola se umísťuje velmi dobře ve srovnávání s ostatními školami a víceletými gymnázii. Ještě lépe si vedeme ve srovnávání se stejně velkými školami.

V letošním školním roce jsme dosáhli těchto výsledků: V testu všeobecných studijních předpokladů jsme se umístili lépe než dvě třetiny škol (ze 776). Výsledky 9. třídy v matematice byly hodnoceny jako nadprůměrné, měli jsme lepší výsledky než 70% všech zúčastněných škol. Výsledky v českém jazyce byly hodnoceny jako nadprůměrné, měli jsme lepší výsledky než 80% zúčastněných škol.

Kromě těchto testů se účastníme také projektu **ESKALÁTOR**, který testuje angličtinu a schopnost číst s porozuměním. Tento projekt je plně hrazen Středočeským krajem a organizuje ho také firma SCIO. Projekt spočívá v testování žáků 4.-9. tříd po dobu několika let. První testování proběhlo na podzim tohoto školního roku. Do projektu jsme dokázali zapojit všechny žáky. Na výsledky podzimního testování zatím ještě čekáme.

Mgr. Karel Blažek, ředitel školy

ZÁPIS DO 1. TŘÍDY

V pondělí 18. ledna proběhl zápis budoucích prvňáčků. Do učebny 1. třídy, kam malí školáci do lavic zasednou, se dostavilo celkem 28 dětí – 14 dívek a 14 chlapců.

Kromě klasických disciplín – řízeného rozhovoru, rozlišování tvarů a barev, znalostí pohádek, říkanek i písniček – předvedly děti také své výtvarné dovednosti. Jeden z jejich obrázků tady vidíte - nakreslil ho Jiří Eliáš.

Přejeme všem budoucím školákům, aby se jim ve škole líbilo, našli dobré kamarády a rodiče je zahrnovali láskou a péčí. Rodičům přejeme jejich úctu a jen samou radost.

vv

ASTRONAUTI V ONDŘEJOVĚ

Astronomický ústav a Základní škola bratří Fričů (zakladatelů ondřejovské observatoře) – tato dvě místa v Ondřejově se 7. října 2009 stala cílem vzácné návštěvy.

Od 4. do 10. října se totiž v Praze konal *XXII. planetární kongres* za účasti 50 astronautů z celého světa. Astronauti se setkávají jednou ročně na různých místech zeměkoule. Na pozvání československého kosmonauta Vladimíra Remka tentokrát přicestovali do České republiky. V rámci tohoto kongresu obdržel ocenění Křišťálovou přílbou, kterou každoročně uděluje Asociace účastníků kosmických letů za přínos ke kosmonautice, nestor československé kosmonautiky Dr. Boris Valníček.

Jeden z jednacích dnů kongresu byl věnován setkání astronautů s veřejností a se studenty a žáky škol. Astronauti se tedy rozjeli do velkých měst, ale také do Ondřejova. Navštívili Astronomický ústav AV ČR a vyslechli si informaci jeho ředitele doc. Petra Heinzela o připravovaném projektu *Centra pro spolupráci s Evropskou kosmickou agenturou a Evropskou jižní observatoří v České republice*, které by mělo být umístěno v Ondřejově. Prohlédli si také observatoř a zasadili strom před základní školou.

V Ondřejově proběhly dvě besedy. Jedna dopolední se žáky ZŠ a kdo na ní měl možnost být, určitě mi dá za pravdu, že byla výborná – počínaje atmosférou přes velmi dobré otázky dětí až po schopnost astronautů odpovídat – zejména Kanadán Chris Hadfield exceloval, když místo odpovědi na otázku, jak se dá pohybovat ve stavu beztlíže vzal tazatele do náruče, nahnul ho téměř vodorovně a podal mu láhev vody, ať se napije. Myslím, že každický žák si už nadosmrti zapamatuje, jak nesnadné to na oběžné dráze Země je.

Odpolední beseda byla věnována veřejnosti. Seminární místnost Astronomického ústavu praskala ve švech a atmosféra byla vynikající. Malajský astronaut např. popsal svůj pracovní oblek i svou životní pouť k astronautice, zatímco německý ochotně popsal svoji speciální kravatu. Před besedou si posluchači mohli prohlédnout dvě mimořádné výstavy: Bolidy a pády meteoritů (k 50. výročí Příbramských meteoritů) a Kresby Měsíce. A po besedě se mohli zajít podívat na největší dalekohled v ČR.

Na složení čtveřice astronautů jsme měli doslova štěstí. Podívejte se, kdo k nám přijel:

Paní **Bonnie Dunbar** z USA – má za sebou 5 startů na raketoplánech, nyní je ředitelkou leteckého muzea v Seattlu.

Ewald Reinhold z Německa - jeden start na Sojuzu TM-25, zpátky na Zem se vracel Sojuzem TM-24 po výměně lodi u stanice ISS.

V přední řadě vidíte "hvězdný tým" ondřejovské školy, v zadní řadě čtveřici astronautů (odleva Sheikh Muszaphar Shukor, Chris Hadfield, Ewald Reinhold a Bonnie Dunbar).

Chris Hadfield z Kanady - 2 starty na STS 74 a STS 100, prezident organizace ASE, která pořádala pražský kongres.

A konečně **Sheikh Muszaphar Shukor Al Masrie** z Malajsie - jeden start na Sojuzu TMA-11, na Zem se vracel Sojuzem TMA-10 po výměně lodi u stanice ISS.

Každý měl jiné zkušenosti a dohromady nám dali velmi mnoho zajímavých informací o tom, co dosud zažilo jen něco málo přes 500 lidí na Zemi. Astronauti na observatoři pokřtili zbrusu nový časopis - 21. STOLETÍ PANORAMA, jehož první číslo bylo věnováno vesmíru a jeho výzkumu. Hlavním mediálním partnerem kongresu a sponzorem návštěvy astronautů v Ondřejově byl totiž časopis 21. STOLETÍ.

Ještě malé doplnění. Proč se někdy píše astronaut a jindy kosmonaut? Je to tak, že když mluvíme o *kosmonautech*, myslíme ty z bývalého Sovětského svazu a z východního bloku. Když mluvíme o *astronautech*, myslíme Američany, Kanadány, Jde tedy jen o formální rozdělení.

Pavel Suchan

SETKÁNÍ S POLÁRNÍKEM MIROSLAVEM JAKEŠEM

Žáci a učitelé ondřejovské školy měli tu čest v pátek 22. 1. mezi sebou přivítat zkušeného polárníka Miroslava Jakeše, prvního Čecha, který došel na severní pól.

Kdybych měla vylíčit dojmy a popsat prožitky mého tříhodinového setkání s Miroslavem Jakešem, ani náš bohatý jazyk by mi nestačil.

Nejen já a mí kolegové, ale také žáci 3. až 9. třídy téměř nedýchali a byli jeho vypravováním doplněným zajímavými historkami zaujati, a myslím, že nepřeháním, když použiji slovo fascinování. Ukázky oblečení, tuleních kůží, plašičů medvědů, polárních bot a jiné výstroje a výzbroje doplňovaly jeho výklad.

Vyprávěl o svých osmi cestách na severní pól, na Špicberky, do západního Grónska, na Island, o setkáních s medvědy, tučňáky, mroži, pižmoni nebo tuleni.

O výstupu na severní pól říká: „Cesta na severní pól je pokaždé jiná. Člověk jde po zamrzlém oceánu, led se neustále pohybuje a pohyb kry může dosahovat až 1 km za hodinu. Ty do sebe narážejí a vytvářejí nakupeniny ledu – *torosy*. Terén se neustále mění a ráno po probuzení znovu překonáváme trasu, kterou jsme minulý den už absolvovali.“

Snad jsme vás, milí čtenáři, naladili a četli byste dál, ale prostor časopisu je omezený. Věříme, že v brzké době budeme moci Miroslava Jakeše přivítat v Ondřejově znovu, s vámi, zájemci o povídání o hranici lidských možností, o snech a touhách.

V. Vomáčková

ONDŘEJOVSKÁ ŘEMESLA V MINULOSTI

Tentokrát jsem zavzpomínala, na bývalé místní řemeslníky. To, co už si nepamatuji, jsem se snažila vyzvědět a pak sepsat, abych se s vámi o ondřejovskou minulost mohla podělit. Téměř všechny řemeslnické živnosti v padesátých letech v rámci znárodnování a združstevňování vymizely. Řemeslníci sice zůstali, ale byli zaměstnání u různých podniků, a tak si je člověk mohl najmout na práci jen v rámci jejich volna a dobré vůle, nebo pokud již byli v důchodovém věku. Moje vlastní vzpomínky na tu dobu jsou jen matné, ale vím toho dost z povídání rodičů, dědy a babičky. Opět mi velmi pomohlo vyprávění pana Dřízhala, paní Vávrové i mnoha dalších.

Musíme brát v úvahu, že většina ondřejovských obyvatel se živila zemědělstvím a značný díl drobných řemeslnických prací si dokázali udělat sami. (Asi z toho pramení počátky domácího kutilství a chalupářství.) Já sama pocházím ze selského a pamatuji si, že třeba udělat hrábě, násady, košťata, opravit pojistky nebo sešít řemeny bylo u nás docela běžné. V každé chalupě si hospodyně dělala tvaroh nebo stloukala máslo. To také ještě umím. Pravidelně se doma zabíjelo a domácí zabíjačka, to je kus fortelného řemesla! Nechci psát o drani peří, protože to byla taková zajímavost, že by vydala na samostatný článek.

Větší práce se ovšem zadávaly odborníkům a je na čase, abych se o nich rozepsala.

Začneme třeba kováři. Jak se zpívá v písničce „Jaké je to hezké, dva kováři v městě“, tak to bylo i v Ondřejově. Na městečku měl kovárnu kovář Kaliba. A snad si mohu dovolit jednu dětskou říkanku, na které jsme se učili říkat K: Kovář Kaliba koval kobyly, kobyla kopl kováře Kalibu, kovář Kaliba klel. Nosili jsme do kovárny naostřit „želka“ k pluhům. Druhým kovářem byl pan Šikl, dědeček paní Böhmové. Od železa byli ještě zámečník Horák (Na Křížku) a Černovský, na kterého mám vzpomínku mého táty. Když se pana Černovského ptali, co za to, říkal, že za to, že to udělal, nechce nic, ale za to, že věděl jak, dostane desetikorunu.

Na začátku práce se dřevem je pila. Ta ondřejovská byla nejdříve Vávrova, potom ji koupil pan Sajdl a v rodině zůstala dodnes. Ke dřevu patří i truhláři. Novotný, který měl dlouho dílnu v bývalém pekařství u Ondřeje, Vorlíček (Na Horce) a Janoušek (trafika), který později dělal na Pecném. Protože to byl můj dědeček, vzpomínám do teď, jak jsme si hráli v hoblovačkách odpadlých za hoblíkem a jak to v dílně krásně vonělo dřevem. Velmi důležití byli i koláři, protože žebříňáky i ostatní vozy měly dřevěná kola. Udělat takřka na koleně kulaté kolo k vozu, byl podle vyprávění kus opravdu odborné práce se znalostí dřeva a také

počítání. To právě uměli koláři Junek, Novák a kolář a karosář Borovička. Se dřevem uměl i pan Znamenáček, který se zaměřoval na hrábě, rozporoky k vozům nebo košíky. Velmi dobrá košťata dělal pan Janoušek (dnešní Družstevní ulice). Mistři sekyrek byli i tesaři: Zeman z Horky a Kalenda. K tesařům do party samozřejmě patřili i pokrývači Křivánek a Fulín. S výrobou sudů, máselnic, voznic, dížek, štandlíků, okovů a podobných věcí si poradil bednář Hoke.

Jak se stavělo. Myslím, že v té době se nestavělo příliš mnoho nových domů, zato se opravovalo, přistavovaly se hospodářské budovy, jako stodoly a chlévy, ale pouze do založení JZD. Pak se zedníci zaměřovali hlavně na modernizaci bydlení. Především na koupelny a příslušenství. Splachovacích WC a koupelen tady do padesátých let opravdu mnoho nebylo. Ze zedníků jsme si vzpomněli na Vilhelma, Kroupu a Vaněčka. Ti dělali práce zednické, někdy malířské, ale opravdový machr na malování byl pan Lán. Nezapomenu na jeho „balet“ na štaflích a virtuózní práci s malířskou štětkou. Nezbytné pro zedníky byly cihly, ale to v Ondřejově nebyl problém, protože tu stály tři cihelny. O Sadílkově cihelně u Seradovského potoka ví každý. Druhá byla cihelna Novotných z čp. 12 - ta stála na konci dnešní Luční ulice, proti čističce. A konečně tu byla Novákova cihelna na konci Ondřejova, naproti dnešním Bůzkovým - já konečně vím, proč je tam tak obrovská jáma.

Pro hospodářství byli důležití i sedlář Pospíšil a brašňář Pokorný. Velmi šikovný, i když řemeslo dlouho nedělal, byl pan Vilhelm, který pomáhal s řemenářskými pracemi ve mlýně.

Ondřejovský mlýn byl zřízen jako družstevní podnik, který později pro svého syna koupil hospodský Šebl. Mlýn byl později „převzat“ pro JZD a Šeblovi ho museli vyklidit.

Ještě nesmím zapomenout na kamnáře Havelku a hrnčíře Bubeníka. Ten dělal i kachle na kamna a znamení jeho řemesla můžeme ještě dnes vidět na jeho krásném domku na rohu Sukdolské ulice. Musím zmínit také provazníka Krutského, protože provaz byl velice potřebnou součástí každého hospodářství. Čím by se jinak vázaly třeba kozy, teleta nebo seno na plně naložené fůře? Pan Krutský měl ještě jednu povinnost. Byl obecním bubeníkem a po Ondřejově vyhubňoval vyhlášení obecního zastupitelstva.

Hrubé práce máme skončené, můžeme se věnovat lidem. Chcete být šik? Stačí se domluvit s některou švadlenou či krejčím. Mohli to být krejčí Kroupa, Křeček, Bienert nebo Bubeník, ušít dámské šaty mohly třeba švadleny Šustová, Pružinová, Krátká nebo Klokočnicková. U paní Šustové se učily šít některé dívky generace mojí maminky, ale ne proto, aby se tím živily, ale pro potřebu ve své rodině. Stejně tak měli učně i řezník Šebl, sedlář Pospíšil nebo obuvník Šenych. I ten měl konkurenci v ševci Švandovi. Také na pana Šenycha mám osobní vzpomínku. Nezapomenu na to, že když jsem šla s nějakou drobnější správkou, říkala babička: „A počkej si na to.“ Tak jsem si počkala a pan Šenych vždycky vyhověl. Ví, že jak od Švandů, tak od Šenychů byly vždycky velmi pěkné ručně šité boty. Pokud jste zatoužili po nějaké kožešině, pak vám rozhodně pomohl kožešník Mašek, ale většinu svých výrobků posílal do Prahy. Měla jsem od něj krásnou čepici z králíčiny. Abyste byli nejkrásnější, museli jste k holiči či kadeřnici. Nejdřív to byli pan Hofer nebo Vilimovský, pak jeho dcera, paní Řezbová, a ještě později Vilhelmová a Sadílková. Zaběhnout se dalo i k paní Kalašové.

Nepostradatelnou osobou pro všechny domácnosti v městečku

Náměstí v Ondřejově v 60. letech minulého století

byl pan Řezba, bez kterého se neobešel žádný zásah do elektřiny a on byl opravdu k dispozici ve dne v noci. O opravení třeba žehličky nebo rádia, bylo-li, jste mohli požádat mechanika Františka Bumbu, který jinak pracoval na hvězdárně. Hodiny nebo šicí stroj vám mohl spravit pan Kalaš. Byl původně krejčí, uměl však kde co.

Aut v Ondřejově mnoho nebylo. Servis a opravu auta, odvoz nebo osobní přepravu zajišťoval Jan Vodrhánek. Byl i výborný auto-mechanik, což se zřejmě také dědí. Ještě jednu řemeslnickou rodinu tu máme. Sklenáře Švandu, který řemeslo převzal po svém otci a jsem přesvědčená, že jeho služeb využila každá rodina v obci.

Pomyslíme-li na věci člověka první nebo poslední, pomoci vám mohla porodní bába Šenychová (postavili si vilu Na Křížku), vyléčil vás doktor Karel Bumba nebo doktor Andres, a pokud se jim to nepovedlo, pak vám posloužili hrobníci Křivánek nebo Jelínek a v kostele vám zazvonila kostelnice paní Fialová.

Je mi jasné, že jsem nemohla obsáhnout všechny řemeslníky nebo jinak významné osoby, co tu kdy žily, ale snahu jsem opravdu měla. Pokud jsme někoho zapomněli, snad nám to jejich potomci odpustí. Vzpomínání to bylo krásné, při povídání s panem Dřízhallem, paní Vávrovou a všemi ostatními, se mi vybavily věci z dětství, které jsem už dávno zapomněla a moc jim za čas, který mi věnovali, děkuji.

Jaroslava Kozáková

ONDŘEJOV PŘED 58 LETY

Vážený pane starosto,

děkuji Vám za blahopřání k mým osmdesátým narozeninám i za dárek, který mi předaly paní Švandová s paní Klokočnickovou. Jejich návštěva mi byla obzvláště milá, neboť jsem si s nimi mohla zavzpomínat na svůj příchod do Ondřejova v r. 1952.

Bydleli jsme tehdy v prvních hvězdárenských bytovkách, o které se zasloužil tehdejší ředitel Astronomického ústavu docent František Link, aby tak zajistil ubytování pro prvních osm mladých vědeckých pracovníků. Však jsme se kvůli tomu s manželem brali už v r. 1951, ačkoliv já jsem ještě studovala a manžel byl na vojně.

Tehdy hvězdárna byla ohraničena plotem a vchod uzavřen širokou branou (jezdilo tu tehdy jen jediné hvězdárenské auto s nezapomenutelným panem Mílou Tlamichou). Pěší vcházeli jen malou brankou a z našich oken jsem viděla každého, kdo vcházel na hvězdárnu – všichni jsme se znali a se všemi jsme si tykali.

Bytovka byla postavena vlastně na původní zahradě Eleonory Gayerové z Ehrenbergu, první Mařenky ze Smetanovy Prodané nevěsty, paní baronky, jak ji tehdy oslovovali. (Zemřela v r. 1912 jako osmdesátiletá ve své vile LEONORA a je pohřbena na místním hřbitově.)

Z prvního patra krajních bytovek jsem měla tehdy nádherný výhled na celé Posázaví s Blaníkem na obzoru. Z předního okna jsem se dívala na vilu paní baronky, ze zadu zase na „Perníkovou chaloupku“, kterou si postavila její praneteř.

Cesta na hvězdárnu byla lemována šeríkovými a jasmínovými keři a po obou stranách obklopena poli, na kterých orával přívětivý pan Havelka. Naproti nám stála jen jediná prvorepubliková vilka, kde pracovitá paní Medřická (později vařila ve školní jídelně) vychovávala venku u studny (neměli vodovod) své tři malé děti: Pepíka, Marušku a nejstarší Danu.

Ke vzdálenější nejstarší ondřejovské vile Maškově vedla jen úzká cestička pro pěší, obklopená plaňkovými ploty – jinak všude jen pole a zahrady. Na rohu u samé silnice z jedné strany domek Havelkových s nejkrásnější venkovskou zahrádkou – v rohu s jablůnkou, z druhé strany úzký domek Znamenáčkových "U louže" - kde sedával vlidný pan Znamenáček; jeho paní byla velmi energická, krátce ostříhaná, na bálech vždy dovedla bavit celou společnost svými vtípnými průpovídkami.

S nimi sousedili Šubrtovi, jejichž dům však později vyhořel a už nebyl obnoven (dnes je tam parkoviště) – zůstala tam jen stará studna, nyní již nepoužívaná. Výstavný dům U Hávů je již na rohu náměstí. Jeho sláva ovšem bývala na sklonku 19. st., kdy se u Ondřejova odbývaly rakouské vojenské manévry.

U Bělíků vznikla první jídelna, společná pro školu, Astronomický ústav a pak i JZD. Vařila tam báječná stará paní Seidlová. Zde jsem se také seznámila s Mílou Donátovou, drobnou starší paní s ušlechtilou hlavou, ověnčenou uzlem bílých vlasů. Překvapila mne svým milým přivítáním a vlidností – vůči mně úplně neznámé mladé začínající kantorce.

Na školu jsem se nesmírně těšila, ale zároveň měla velké obavy, zda to budu s mladšími dětmi umět: na fakultě jsme byli připravováni na výstupy se studenty gymnásií. Večer před začátkem školního roku jsem si ještě zdobila svou třídu v prvním patře nad vchodem. Náhle jsem uslyšela srdcervoucí nářek, seběhla jsem ze schodů – byla to nešťastná paní Pružinová, která se právě dozvěděla, že její syn se zabil na motorce.

Druhý den ráno ve sborovně všichni plakali, vždyť toho chlapce znali. Nejvíce plakala Anička Vávrová, která nad to měla na starost oslavu před školou: vždyť hlavní báseň přednášela malá Jára Pružinová, jeho sestra. Uviděla jsem pak přednášet štíhlé děvčátko s dlouhými světlými copy a zářivými očima – byla příliš malá a asi jí ještě plně nedošlo, co strašného se stalo.

Na škole největší oporou mi byla Anička Vávrová, o 6 let starší než já, ale mnohem moudřejší a zkušenější, učila v první třídě. Byla výborná učitelka (to jsem ještě víc oceňovala, když později učila i mé děti), ale hlavně její přátelství bylo opravdové a bez předsudků, i když její životní zaměření bylo jiné než mé.

Byla jsem třídní tehdejšího 4. ročníku a do třídní knihy jsem stále zapisovala nepřítomnou žákyni z Turkovic, kterou jsem vůbec neznala. Byla to mladičká V. Kroupová, která brzy nato zemřela. Děvčata z mé třídy jí šla za družičky, chlapci byli napříč přepásáni bílými šerpami. Bylo to smutné.

Ve třídě jsem měla dost milých děvčat i chlapců – sama jsem byla jen o 8 let starší než oni. Vzpomínám na skromnou Věru Šustovou (bydlela se svou maminkou – švadlenou pod mlýnem u pěkného rybníčku, který později bohužel zasypali, Janu Skalickou

Vila Eleonora na hvězdárně. Kresba Lukáš Martinka

až z Kostelních Střimelic, upřímnou Stáňu Řezbovou a Máňu Procházkovou, nenápadnou Věru Hulínskou, plachou Vorlíčkovou z Horky, vyspělou Hanu Maškovou, horlivou čtenářku zlatovlasou Lídu Šeblovou a mnoho dalších. S nejlepším prospěchem končila Alena Matoušková z Hrusic a Josef Havelka.

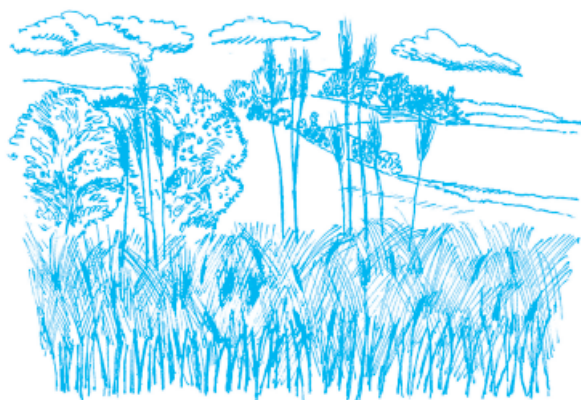
Budova staré školy byla krátce před mým příchodem rozšířena a propojena s vedlejší budovou, kde předtím byla pošta. (Starší žáci z 2. stupně museli do té doby docházet až do Stříbrné Skalice!!!) Z té pošty tam zůstala za mne jen malá část, než přesídlila na nynější místo, ještě dlouho byly vidět u chodníku zazděné schůdky tehdejšího vchodu. Naproti bylo holičství starého pana Vilimovského, kde však holila, stříhala i ondulovala obdivuhodná paní Řezbová, která vždy vydatně pomáhala škole i obci. Ve velkých krabicích měla i mnoho fotografií ze starého Ondřejova.

Škola sousedila se zrušeným hřbitovem a pamatuji, že chlapci při pracovním vyučování měli dílnu v bývalé márnici. Prostor mezi školou a rohovou stavbou u Znamenáčků (dnešní pošta) byl vyplněn moderní přístavbou až mnohem, mnohem později, když selhaly plány na výstavbu úplně nové stavby se Školní ulici.

Nemohu zapomenout na nesmírně obětavou a životem usouzenou školnici paní Baďurovou. Ve třídách byly v r. 1952 ještě podlahy ze starých vyšlapaných dlouhých prken. Paní Baďurová je vždy vydrhla doběla, že každý, kdo přišel do školy odjinud, žasl nad jejich čistotou. Děti z Kališť chodily pěšky (autobus nejezdil), byly tak obětavé, že přišly i za největší nepohody (za vedení Bartákové), úplně promočeny, že jsme jim musili tepláky sušit na plentách kolem rozpálených kamen.

Bylo to teprve 7 let po válce a všeho byl velký nedostatek, potraviny se prodávaly na lístky, textil na šatenky. Nakupovalo se u Hávů a u Vodrhánků (dnešní pizzerie Pietro). V sousedství spravoval boty pan Šenych. Pěkně to tam vonělo kůžemi. Kdysi pro ně chodíval malý Pepík Ševců, který je vozíval na saních svému nemocnému otci do Hrusic. Pan Šenych byl veliký čtenář a vlastnil mnoho spisů a knížek o Ondřejově a okolí. Byl první, kdo mne seznamoval s místní historií. Nejvíce jsem se ale později dozvěděla o starém Ondřejově od paní Šálové, která byla nepřehlednou studnicí vědomostí o lidech, domech, polích a zahradách i zaniklých cestičkách a mezích, kudy si lidé zkracovali své cesty. Paní Šálová o tom uměla velmi pěkně vyprávět a byla hrdou občankou Ondřejova. Když jsem jednou na veřejnosti použila výraz „na návsi“, hned mě nahlas opravila „na náměstí“ – my jsme městečko a ne vesnice!

Ačkoliv se v Ondřejově nenarodila, výborně se v místních rodinách i rodech vyznala paní Julie Šeblová, řeznice, kterou jsem obdivovala, jak sama dovedla zvládat i těžkou práci v obchodě: fronty lidí stávaly v sobotu (ty byly tehdy ještě dlouho pracovní) až venku, ledničky tehdy měl jen málokdo. Paní Šeblová i později v důchodu měla neustálý zájem o kulturní akce a znala všechny zámky a hrady nejen v našem okolí. – V sousedství řeznictví, před domem číslo 1, jsem několikrát hovořila se starou, veselou babič-

U Turkovic. Kresba Markéta Tlamičová

kou Kateřinou Janovskou v pestrém šátku na hlavě, uvázaném jako na Ladových obrázcích. Tehdy k nám na vyšší stupeň chodily i děti z Hrusic – těch ladovských podob bylo všude plno.

U Bohatů po schůdkách (dosud tam stojí) se vyšlo do drogerie, již odborně vedla paní Schücková (později Václavíková), která dovedla ochotně poradit v obchodě i v minulosti, zvláště když přinesla staré fotografie ze svého mládí. Učila jsem tehdy jejího malého Jarouška, kterého jsem sledovala až do dospělosti – zůstal stále tak bezelstný a obětavý, ale jeho slabé srdce nevydrželo a způsobil tak velikou bolest své již velmi staré mamince, když zemřel ještě před jejím skolem. Není větší bolesti, než když matka oplakává své dítě. To musila prožít i paní Šeblová, když tragicky zahynul její ještě mladý syn.

Velká rohová budova na náměstí, kde je nynější pošta, patřila Znamenáčkovům. Když Fričovi stavěli na přelomu 19. a 20. století hvězdárnu, bydleli přes léto s rodinou u nich v 1. patře az jejich dosud existující terasy fotografovali noční nebe i s Danieľovou kometou. To já ovšem nepamatuji, za to velmi živě si připomínám pana Sejka s paní Sejkovou, kteří tam mívali krám a později trafikku. Pan Sejk byl bratr hrusického hostinského ze známé Sejkovy hospody a překypoval obchodní energií, ochotou a každému, kdo něco sháněl, nakonec časem žádanou věc opatřil. Paní Sejková od mládí hrávala v ochotnickém divadle a dovedla o tom živém kulturním životě vesele vyprávět.

V bývalé panské hospodě u Vávřů, v později přistavěné sokolovně, jsem zhlédla u Vávřů ochotnické představení Ladislava Stroupežnického „Naši furianti“, zde hrál dědečka Dubského starý pan Vávra. To představení jsem předtím viděla na našich předních scénách, ale žádný významný herec se dědečkovi Dubskému pana Vávry nevyrovnal. On toho dědečka nehrál, on tím dědečkem doopravdy byl. V krásně klenuté velké místnosti (dnes je tam prodejna potravin) při baráčnických besedách hrával na harmoniku a sršel vtípem. Besedu zahajovali baráčníci svou hymnou „Sázavěnkou“, tradičními krojovanými obřady a rozvinutím svého praporu.

Tak jsem v r. 1952 poznala život v Ondřejově, kde jsem já světoběžnice z Prahy, Komárna, Lučence, Terezína, Litoměřic, Oseka u Duchcova, Poličan u Kutné Hory, Poděbrad, Brna, Klatov a opět Brna a Prahy, člověk bez domova, konečně našla svůj jediný stálý domov, v němž jsem se 1. ledna 2009 dožila své osmdesátky.

Mgr. Šárka Bumbová, roz. Jelínková

Škola v 60. letech minulého století

Paní učitelka Bumbová nás požádala, abychom na tomto místě poděkovali paní Klokočnickové a paní Švandové za návštěvu, kterou u ní vykonaly v době její nemoci a při příležitosti jejich narozenin. Rádi to činíme a děkujeme současně všem členkám našeho sboru pro občanské záležitosti, které navštěvují naše starší spoluobčany. Víme, jakou radost tím mnoha lidem dělají. Ještě jednou díky.

Redakce

HISTORIE RYBOVY ČESKÉ MŠE VÁNOČNÍ V ONDŘEJOVĚ OČIMA LEHCE SKLEROTICKÉHO PAMĚTNÍKA - ČÁST PRVNÍ

Provedení České mše vánoční od J. J. Ryby, většinou o půlnoční mši svaté, je téměř dvě století považováno za oficiální začátek Vánoc - nejpoetičtějších církevních svátků v roce. Je vskutku příznačné a pozoruhodné, že právě zvěst o narození Krista spojená s kontrasty provizorního bědného útulku pro novorozeně, s andělskou oslavou Boha a s přáním pokoje lidem dobré vůle, s klaněním tří králů či mudrců, i s úklady proradného krále Heroda, indukovala neuvěřitelné vzepětí lidové i profesionální hudební tvořivosti zejména v 18. století. Tehdy skutečně platilo „Co Čech, to muzikant“ a dodejme, že dobrý muzikant.

Neúprosně postupující čas a generační výměny hudebníků způsobily, že mnoho skladeb z tohoto období upadlo v zapomnění a teprve bádání v archivech, na půdách far a na kruchtách kostelů přináší nové pohledy na krystalicky čistou krásu, dnes ukrytou pod vrstvami prachu a znovu se probouzející k tomu, abychom ji obdivovali a těšili se z ní. Vánoce jsou patrně tou nejlepší příležitostí k tomu, abychom v klidu a potichu nechali promlouvat na notovém papíru zaznamenané exploze tvůrčího zanícení a fantazie našich předků a pokud můžeme, pokoušejme se je opět vzkřísit pro potěšení lidí marně hledajících v chaosu současnosti záchytný bod pro zklidnění rozvrácených myslí.

Význačnými představiteli té doby byli vesničtí kantoři, kteří se uplatňovali jako autoři i interpreti hudby většinou provozované lidovými muzikanty. Známe je z literatury. Svým nadšením a jasnou vizí stmelili často nesourodé společenství do funkčního celku, který svým úsilím dosáhl cíle: naučil se partesy a poháněn pohyby smyčce či hlavy regentschoriho vydal pro potěšení sousedů, kmotrů, strýců a tetiček svědectví o tom nejlepším, co v nás všech dříme.

Na ondřejevském kůru kraloval po dlouhá desetiletí „pan řídící“ Antonín Mach (1884 – 1973). Titul mu zůstal z doby, kdy učil na škole. Jak občas říkal, byl „smlouvou vázán“ k varhanické službě v kostele, a pokud mu to zdraví dovolovalo, smlouvu pečlivě plnil.

Moje první vzpomínka je z šedesátých let minulého století, když jsem již byl zaměstnán na hvězdárně. Tak se stalo, že jsem byl spolu s panem profesorem Vladimírem Guthem přizván k provedení zmíněné mše, kterou v duchu shora popsaných tradic pan řídící nacvičil s ondřejevskými občany. Pokud si vzpomínám, tak ve sboru účinkovala paní Bienertová, paní Hnízdová, paní Pospíšilová, manželé Svobodovi, pan Šalda a další. Nevím již, kdo byl u varhan, v orchestru na čelo hrál pan generál Vejmelka, na housle hrál pan Procházka. Možná, že by pamětníci mohli doplnit další jména našich spoluobčanů a oživit jejich památku. Úderem půlnoci vytrhnul pan řídící jednu pišťalu z varhan, na ni zaimitoval půlnoční troubení ponocného, vsadil pišťalu zpět a varhaník ve volném tempu spustil úvodní takty předznamenávající vstupní tenorové sólo „Hej mistře, vstaň bystře...“. Dobře si pamatuji na 64 taktů orchestrální mezihry v Offertoriu, kterou jsme hráli přinejmenším dvakrát pomaleji než jsme nyní zvyklí. V průběhu mše pan řídící taktovoval smyčcem, hrál houslový partes a jak z ústního podání plyne, občas hrábnul i do varhan.

Tak takhle nějak vypadala Rybova Mše vánoční zhruba před půl stoletím.

Na podzim r. 1976 mi volal Míla Řezba, abych přišel hned k nim, chci-li se zúčastnit nácviku „Rybovky“. Bylo tam několik zpěváků ze „zkušene“ generace a pár pokračovatelů z generace nové – např. Katka, Pavel a Manka Kleczkovi a několik dalších (tenkrát dětí), které chodily se mnou cvičit a zpívat. Vzpomínám si na Ivanku a Marušku Švandovy, Jindřišku a Aničku Hnízdovy, Janičku a Jindru Tesařikovy, Alenku Janouškovou, Líbu Vilhel-

movou, Milušku Šenychovou, Danu Šafrovou, Alenku Bultasovou, Jarušku Vávrou a Marušku Padevětovou. Z dospělých to byli Martina Řezbová, Martin Macháček, Jarda Schück a další. Rozhodně jich bylo víc, ale je to již skoro 33 let a tak se omlouvám všem, na které jsem zapomněl. Ostatně budu jen rád, když se ozvou další pamětníci a tuto vzpomínku doplní. V mnoha případech postupně přišli i partneři zpěváků.

Když jsem dorazil do „zkušebny“, ptal jsem se Míly, zda bude dirigovat, leč on pravil, že počítá s tím, že to budu já. A tak začala moje dirigentská kariéra a samozřejmě první starosti. K nim patřilo zjištění, že soprány nevyzpívají výše, než „F“, přičemž v partesech jsou místa o tercii vyšší. Míla tedy kritické části mše transponoval o sekundu nebo tercii níž a tím bylo umožněno veřejné provedení. Dvakrát za sebou hrála na varhany z upraveného partesu paní Koudelková z Prahy. V r. 1978, a ještě dvakrát potom, nás držela nad vodou s nevšední ochotou varhanní virtuózka Doroška Fleischmannová. To už jsme o Vánocích jezdili až do Řičan.

Varhaník je v Rybově mši důležitým sólistou a ve vánoční době je velice žádaný. Několikrát s námi hrál pan Tomáš Čechal, ale pořád jsme neměli nikoho stálého. Počátkem devadesátých let se přihlásil nějaký pán, že doprovod umí a já jsem ho pozval bez zkoušky na půlnoční. Byla to katastrofa, protože to uměl hrát, ale jen jedním prstem a to je málo. Po Kyrie se nabídla Marika Nártořová - Pečená, že mši dohraje a skutečně se jí to zdařilo. Od té doby je naší spolehlivou oporou. Pouze jednou zapadla u Úval cestou na půlnoční do závěje a tehdejší mši bez její podpory bych již nikdy nechtěl opakovat.

Pan Koudelka prohodil jednou větu, která pro mne mnoho znamenala, neboť pravil: „On diriguje jen tak.., jen hejbá rukama.“. A tenkrát jsem si uvědomil, že dirigent musí své kamarády muzikanty především inspirovat a „vyrazit“ z nich ten nejlepší výkon, kterého jsou schopni. O to jsem se poctivě začal snažit a dodnes je to moje „dirigentské credo“. Zkoušky i provedení musí být pro potěšení, s nezbytnou legrací a s možností společenských kontaktů. Před profesionály máme právě tu výhodu, že si takový přístup můžeme dovolit.

Josef Zicha

Pepíkův článek je tak pěkný a zajímavý, že jsme dlouho váhali, jestli ho máme rozdělit do dvou čísel, nebo ne. Nakonec jsme se rozhodli, že čtenářům dáme příležitost potěšit se druhou polovinou příště. Je to, jako když si něco z vánočních dobrot necháte na druhý den. O to víc se na ně těšíte. Pepík nám snad promine, že jsme tok jeho zajímavého vypravování v nejlepším přerušili.

Redakce

Malba Jiří Kubiček, 4. třída

Vydává Obec Ondřejov.

Šéfredaktorka V. Vomáčková. Redakční rada: J. Kölbl, M. Macháček, J. Pohanková, P. Řezba, M. Tlamichová. Registrováno zn. MK ČR E 12695. Cena 5 Kč.

Jubilea: květen-prosinec 2009

Vladimír Vodrhánek, Ondřejov,
81 let

Jan Šála, Ondřejov, 80 let

Ladislav Bouček, Ondřejov, 83 let

Blažena Císařová, Třemblaty, 93 let

Jiřina Klokočnicková, Ondřejov,
81 let

Miloslava Křivánková, Turkovice,
82 let

Vlasta Letfusová, Ondřejov, 82 let

Helena Kleczková, Ondřejov, 81 let

Božena Šeblová, Ondřejov, 80 let

Václav Bumba, Ondřejov, 84 let

Marie Kratochvílová, Ondřejov,
83 let

Marie Zámyslická, Ondřejov, 85 let

Marie Bartošková, Ondřejov, 86 let

Blažena Topolová, Ondřejov, 82 let

František Janoušek, Ondřejov, 82 let

Karel Bohata, Ondřejov, 85 let

Antonín Dřížhal, Ondřejov, 89 let

Ludmila Hnízdová, Ondřejov, 86 let

Kazimíra Haislová, Turkovice,
87 let

Karel Velinger, Třemblaty, 89 let

Drahomíra Pospíšilová, Ondřejov,
86 let

Alena Štěpánková, Třemblaty, 84 let

Jarmila Páleníková, Ondřejov, 80 let

Marie Reiterová, Ondřejov, 84 let

Emilie Micková, Ondřejov, 88 let

Všem oslavencům srdečně blahopřejeme a přejeme pevně zdraví do dalších let !!!

Noví občanci

Monika Blažková, Turkovice

Eliška Křítková, Ondřejov

Kristýna Mačková, Turkovice

Matěj Tomek, Třemblaty

Lukáš Kocourek, Ondřejov

František Vilhelm, Ondřejov

Tereza Dřimalová, Ondřejov

Lucie Kortusová, Ondřejov

Šimon Vacek, Ondřejov

Jan Vrzáček, Třemblaty

Antonín Hnízdo, Ondřejov

Tomáš Matějček, Ondřejov

**Vítáme vás a přejeme
hodně zdraví a štěstí!!**

Úmrtí

Jaroslav Volf, Turkovice

Bohuslav Novotný, Ondřejov

Josef Havelka, Ondřejov

Hana Neužilová, Ondřejov

Antonín Pác, Třemblaty

Zdenka Bartáková

Libuše Rédlová, Ondřejov

Helena Rosmarinová, Ondřejov

Růžena Vávrová, Třemblaty

Bohuslav Michal, Turkovice

Marie Kraslová, Turkovice

Božena Vilhelmová, Ondřejov

Marie Dvořáková, Ondřejov

Pavel Kycler, Ondřejov

Dr. František Králík, Třemblaty

Děkuji obecnímu úřadu za blahopřání a dárek k mým narozeninám. Paní Nadě Brabcové dík za květiny a milou návštěvu.

Miloslava Křivánková

Váženy pane starosto, chtěl bych poděkovat Vám, Vašemu úřadu a paní Klokočnickové i paní Švandové za milé blahopřání k narozeninám. *V. Bumba*

Děkujeme všem, kdo se přišli rozloučit s mým manželem a naším tatínkem Antonínem Pácem. Také bychom chtěli poděkovat SDH Třemblaty, rybářům z Ondřejova a ostatním za slova útěchy a květinové dary.

Manželka Věra a rodina Pácova

Děkuji tímto všem spoluobčanům za projevenou soustrast k úmrtí mého manžela Bohuslava Michala a Sboru dobrovolných hasičů v Turkovicích za květinový dar.

Libuše Michalová s rodinou

Děkuji obecnímu úřadu za přání a dárek k mým narozeninám, který mi předali paní Ivana Klokočnicková a Marie Švandová. Děkuji také spolku Baráčníků za přání, dárky a květiny k mým narozeninám, který mi předali tetička Křečková a soused Padevět.

Marie Bartošková

Děkuji obecnímu úřadu za blahopřání a dárek k mým narozeninám. Paní Klokočnickové a paní Švandové za návštěvu a dárek. *Letfusová Vlasta*

Děkuji obecnímu úřadu a zvláště paní Novotné a paní Staňkové za předání milého dárku k naší diamantové svatbě. *Manželé Reiterovi*

Poděkování

Děkuji obecnímu úřadu za dárek a blahopřání k mým narozeninám, který mi při své návštěvě předaly paní Novotná a Staňková. *R. Kölbllová*

Děkuji Baráčníkům z Ondřejova za přání a květinový dárek k Svátku matek, který mi předaly Maruška Kyclerová, Liduška Koucká a Jaroslav Křeček. Moc mě to potěšilo a ještě jednou srdečné díky. *Milada Bečková*

Děkuji obecnímu úřadu, Chovatelům, Hasičům, příbuzným a známým za blahopřání a dárky k mým osmdesátinám. *Jan Šála*

Mnohokrát děkuji ondřejovským Baráčníkům za milou návštěvu a květiny k Svátku matek. *Emilie Micková*

Děkuji přátelům, známým, obecnímu úřadu a občanům vesnice za slova útěchy, květinové dary a účast na pohřbu mého manžela. Všem srdečně děkuji. *Miloslava Volfová s rodinou*

Děkuji srdečně Obecnímu úřadu za milou gratulaci k mým narozeninám a za dárek, který mi předaly pí. Jitka Staňková s Naděou Brabcovou. Za to jim patří můj dík. *Jiřina Klokočnicková*

Chtěl bych poděkovat za návštěvu zástupce obce Ondřejov a za předání milého dárku k mým 75. narozeninám. Bylo to velice milé setkání a prožité hezké chvíle. Ještě jednou moc děkuji.

Jan Šafa, Ondřejov 76